

Arkæologi.

Af

cand. mag. **Therkel Mathiassen.**

En af 5. Thule-Ekspeditionens vigtigste Op-gaver var ad arkæologisk Vej at undersøge Eskimo-kulturens Udviklingshistorie og derigennem belyse Spørgsmaalet om Eskimoernes Indvandring til Grøn-land. I det følgende skal gives en kortfattet Oversigt over det arkæologiske Arbejde paa den Del af Ekspeditionen, der hidtil er fuldført, og de Resultater, dette har ført til. Da en Del af de arkæologiske Samlinger paa Grund af de vanskelige Transportforhold endnu ikke er kommet hjem, og da Bearbejdelsen af det store hjemkomne Materiale endnu langt fra er tilendebragt, kan denne Rapport selvfølgelig kun give rent foreløbige Resultater.

Større Udgravninger er foretaget i Repulse Bay paa Fastlandet Nordvest for Hudson Bay, i Duke of York Bay paa Southampton Island og ved Ponds Inlet i det nordlige Baffinland; disse Udgravninger har jeg selv foretaget, dels alene, dels med Assistance af Jacob Olsen. Mindre Gravninger er foretaget af Peter Freuchen, ved Chesterfield Inlet, og Helge Bangsted, paa Vansittart Island, nær vort Hovedkvarter. Angaaende disse Lokaliteters Beliggenhed, se Kortet, Fig. 1.

I Repulse Bay foretog jeg i Løbet af to Sommermaaneder i 1922 en større Udgravning ved Naujan, en Lokalitet paa Nordkysten, der er nævnt af Hall og senere af Boas. Paa en græsklædt Skraaning, ved Sydenden af en lille Sø, fandtes her en større Boplads, bestaaende af 20 Ruiner af faste Vinterhuse; i Terrænet her omkring fandtes talrige Grave, Teltringe, Kødgrave m. m., som ligesom Husruinerne synes at være af høj Alder. Her udgravedes 10 Husruiner og 60 m² af en ca. 1 m tyk Affaldsdyng, der havde dannet sig foran tre af Husene; derved fandtes omkring 2500 Oldsagsnumre, foruden talrige Dyreknogler, Træstumper og Affald af forskellig Art. Desuden undersøgte 50 Grave, hvorved henimod en Snes Kranier, et Par nogenlunde fuldstændige Skeletter og ca. 50 Stk. Gravgoods fandtes.

Et ejendommeligt Forhold, der straks faldt i Øjnene, er, at Bopladsen ligger paa et Sted, hvor den

næppe vilde være blevet anlagt med de nuværende Vandstandsforhold. Husruinerne ligger i en Højde over Havet paa 12—20 m og i en Afstand fra Strandbred-den paa 100—250 m; fra flere af Husene kan man næsten ikke se Havet. Paa et saadant Sted vilde en Eskimo aldrig bygge sit Hus, navnlig ikke, da der er ligesaa gode Betingelser for at bygge længere nede. Hvorfor skulde de slæbe det tunge Byggemateriale, Hvalhoveder, Hvalkæbeben m. m. helt derop og senere transportere al deres Fangst dertil og lægge den i Kødgrav der, i Stedet for, som Eskimoer ellers gør, at blive saa nær ved Havet som muligt? Der er Grund til at antage, at Landet, siden disse Huse blev bygget, har hævet sig 8—10 m, for de øverste (og ældste) Husenes Vedkommende muligvis endog 13 m.

Husene hører til den Type, der kaldes Hvalknoglehuse: Cirkulære, halvt underjordiske, Væggene bygget af Sten, Græstørv og ofte Hvalhoveder, Taget af Hvalkæbeben og -ribben, hvorover Græstørv; den bagerste Del er optaget af en hævet Brikseplads, dækket af flade Sten og Lyng. Gulvet brolagt med flade Sten; en stensat Husgang danner Indgangen. Undertiden er 2 eller 3 Huse forenede, med fælles Husgang. Alle Husruinerne var dog stærkt sammensunkne og udjævnede, ofte næsten til Ukendelighed. I nogle af dem, og desværre i de bedst bevarede, havde Eskimoer gravet Aaret i Forvejen, hvorfor Indretningen var stærkt forstyrret.

Materialerne til Redskaberne er Hvalben, Hvalrostand, Rentak, Hvalbarde, Moskusoksehorn (kun lidt), Skifer, Flint, Vegsten og lidt Træ; af Metal nogle Stykker rent Kobber og een Jernstump, siddende som Od i en Harpunspids.

Af de fundne Redskabstyper ses et Antal paa Fig. 10, øverste Del: Nr. 1 Hvalharpunspids, 2 og 3 de to almindeligste Harpunspidstyper, begge stærkt sammentrykte, med Linekanalen direkte fra Side til Side og Skaftgruben aaben til den ene Side, hvor den har været lukket med en Surring; 4 Skiferblad til en Harpunspids; 5 Lansespids af Hvalrostand, med „Blodfurer“; 6 lang Od med Modhager af Hvalbarde; 7

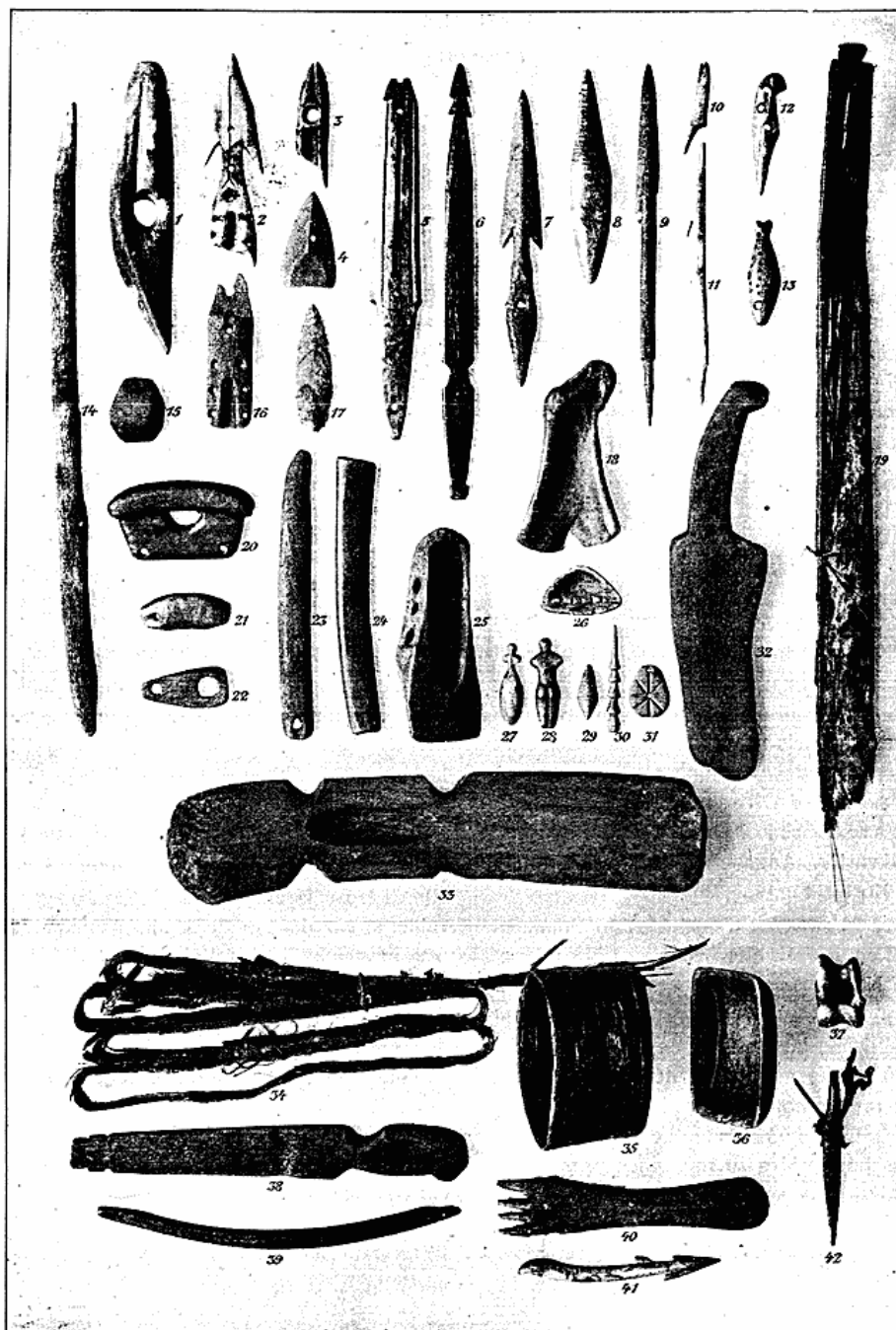

Fig. 10. Thule-Kulturens Typer. 1:3.

Spids til Modhageharpun; 8 Ismejsel, af Hvalrostand; 9 Pilespids; Skaftungen kegleformig med 2 smaa Knobber; 10—11 Spids og Forskaft til Fugleharpun, en Slags Pil med løs Spids; 12 Modhage til Laksespjyd; 13 udskaaret Laksefigur, anvendt som Lokkemiddel ved Laksefiskeri; 14 Forskaft til Harpun, slank, med lille sidestillet Kanal; 15 Kugle til Fuglebola; 16 løs Lanse-spids, med aaben Skaftgrube; 17 tveægget Flintblad, antagelig til en Kniv; 18 Skindskraber af Rensdyr-Skulderblad; 19 Stykke af en Bue af Hvalbarde; 20 Haandtag til Ulo, Kvindekniv; 21 Miniatur-Ulohaandtag, muligvis anvendt ved Behandlingen af Hvalbarde; 22 Spænde til Hundeskagle; 23 Knivhaandtag med Grube til endestillet Blad; 24 Knivhaandtag med Blad-fure i den ene Kant nær Spidsen; 25 Øksehoved af Ben, med Grube for Bladet; 26 Legetøjslampe, med en Række Knobber langs Forranden; 27 udskaaret Ben-fugl, denne med Menneske-Forkrop; 28 Menneskefigur med et Kryds over Bryst og Ryg (Amulettrem?); 29—30 Hængesmykker af Hvalrostand; 31 Hængesmykke af Skifer; 32 Snekniv, af Hvalben, bred med 2 Skuldre; 33 Bladet af en svær Hakke af Hvalribben; Tørvehakke?

Foruden disse Typer skal nævnes: Lakseharpun-spids, Fiskenaal, Maagefælder, forskellige Skrabere af Sten og Ben, Drilborets forskellige Dele: Bue, Bor, Mundstykke, Haandbor, Kajakmodeller af Træ, Kamme, en Ske af Moskusoksehorn (se Fig. 12), 3 Brudstykker af tykvæggede Lerkar, det meste af en svær, oval Vegstensgryde.

Meget fremtrædende i Fundet er Sager af Hvalbarde; den nedre Halvdel af Affalddyngen var ofte tæt pakket med Hvalbarder, tildannede og utildannede; Hvalbarde har været anvendt til talrige Redskaber: Vaabenspidser, Knive, Buer, Kopper, Fletninger og Net af forskellig Art.

Gravfundene fra Naujan viser de samme Redskabs-typer som Bopladsfundet og stammer øjensynlig fra samme Tidsperiode. Ingen af Stederne er fundet Glas-perler eller andet, der tyder paa Forbindelse med Euro-pæerne.

En lille Udgravning foretoges ved det nærliggende Aivilik, hvor een Husruin af samme Type udgravedes; denne ligger paa et Sted, der gør det endnu mere indlysende, at Landet maa have hævet sig betydeligt, siden det blev bygget; flere af de fra Naujan kendte Redskabstyper fandtes.

Paa Kyststrækningen fra Sentry Island til Iglulik findes talrige andre Husruiner af samme Type; ifølge Oplysninger, som Birket-

Smith har faaet af Eskimoer, skal der endog findes Ruiner en Dagsrejse ind i Landet fra Sentry Island. Jeg har selv set saadanne Husruiner paa 10 forskellige Steder mellem Repulse Bay og Iglulik, og paa alle disse Steder ligger Ruinerne højere over Havet, end det vilde være rimeligt at bygge dem nu; ingen Ruiner ligger lavere end 10 m. o. H., og det synes i hvert enkelt Tilfælde sandsynligt, at Landet har hævet sig mindst 5—6 m siden Husenes Opførelse. Nogle faa spredte Sager, bragt os af Eskimoerne, viser, at Typerne fra Naujan findes udbredt over hele Omraadet. Fundet fra Chesterfield Inlet, der omfatter ca. 35 Oldsagsnumre, er øjensynlig ogsaa fra samme Tidsperiode. Fundet fra Vansittart Island, der skal omfatte ca. 100 Numre, er endnu ikke hjemkommet.

I det nordlige Baffinland har jeg ogsaa fundet disse Husruiner paa flere Steder. De synes gennem-gaaende at gaa lavere ned her, indtil ca. 5 m o. H., omend de fleste ligger omkr. 8 m o. H., hvad enten dette betyder, at Bebyggelsen har vedvaret længere her, eller at Baffinland hæver sig langsommere end Fastlandet mod Syd. En mindre Landhævning siden Husenes Opførelse gøres dog ogsaa her sandsynligt af flere Forhold.

Ved Ponds Inlet foretoges 1923 Gravninger paa Bopladsene Qilalukan og Mitimatalik, begge nær den derværende Hudson Bay Co. Station, og en mindre paa Button Point paa Bylot Island. Ialt fandtes ca. 1800 Oldsagsnumre. Saavel Husene som Redskaberne hører hovedsagelig til samme Typer, som dem fra Naujan; hertil kommer dog et Antal nye Sager, der supplerer Naujanfundet paa fortrinlig Maade. Fig. 10 forneden ses nogle af de fundne Sager fra Ponds Inlet: 34 Fletninger af Hvalbarde, anvendt som Brikse-underlag i Husene; det afbildede Stykke er kun et lille Brudstykke, langt større Stykker haves; 35 Kop med Træbund og Sider af Hvalbarde; 36 Kop af Moskusoksehorn, muligvis anvendt ved Skindskrabning; 37 Mundstykke til Drilbor af Rensdyrs Rulleben; 38 Redskab, der minder om et Miniatur-Kastetræ; 39 Drilbor-bue, ornamenteret; 40 Redskab til at efterligne Sælens Kradsen paa Isen med; 41 Sidegren til Fuglespyd med Modhager baade paa den ind- og udvendige Side; 42 Redskab til Maagefangst med paasurret Modhage af Fuglekogle. Blandt de andre fundne Sager skal nævnes 2 Kvindeknive af Skifer med bardebeviklet Haandgreb (se Fig. 12), en omtrent komplet Lampe med Knobrække langs Forranden, en Sidegren til Laksespjyd med paasurret Modhage (Surring af Hvalbarde

og Senetraad), et større Stykke af et Net af Hvalbarde, det meste af en Sælskindsstøvle, en Retøkse, bestaaende af et Gnejsblad, meget raat tildannet, med Haandtag og Surring af Hvalbarde, en Del Udkæringer i Træ af Mennesker og Dyr. Ingen Perler eller andre Tegn paa europæisk Indflydelse. Af flere Grunde anser jeg Fundene fra Ponds Inlet for at være lidt yngre end Naujan-Fundet, omend de stammer fra samme Kulturperiode.

En meget interessant Eskimostamme var Beboerne af Southampton Island, Sadlermiut, som uddøde i 1902, ikke, som tidligere formodet, af Sult, men af en smitsom Sygdom. Hvad vi hidtil kender til deres Kultur, skyldes væsentlig de Samlinger, Capt. Comer har erhvervet paa Øen før Stammen uddøde, og som er blevet beskrevet af Boas. Af to gamle Aivilik-Eskimoer, som har levet sammen med Sadlermiut før de uddøde, fik jeg en Mængde Oplysninger om disses materielle og aandelige Kultur; ogsaa en mindre Samling Sager, fundet af Eskimoer paa deres uddøde Bopladser, erhvervedes.

Et ældre Stadium af Sadlermiuts Kultur fremkom ved en Gravning, jeg foretog i August-September 1922 ved Kuk i Duke af York Bay. Paa dette Sted fandtes et stort Antal Husruiner; den største og vistnok ældste Gruppe, bestaaende af 14 Ruiner, ligger ca. 3 km fra Kysten paa et Sted, hvor en Landhævning paa 5 m siden deres Opførelse maa anses for højst sandsynlig, ja næsten nødvendig; Ruinerne ligger nemlig nær en Lakse-dæmning i en Elv, og denne Slags Dæmninger plejede Sadlermiut at bygge ved Elvmundingen, medens denne nu ligger 3 km inde og 5 m o. H. Af Ruinerne var flere forholdsvis godt bevarede; Fig. 11 viser det indre af et af Husene, efter at det nedstyrkede Tag er fjernet; den lille Spades Længde er 1 m. De fundne Redskaber (ialt 800 Oldsagsnumre) viser hovedsagelig de samme

Fig. 11. Husruin; Kuk, Southampton Island. Spadens Længde 1 m.

Typer som Naujan-Fundet; hertil er dog kommet flere Typer, særegne for Southampton Island, som en Lampe af sammenkittede Kalkstensstykker, Stykker af Kalkstensplader, der har været sammenføjede til Gryder, smukke Flintsager (bl. a. en ca. 20 cm lang Flintkniv med Haandtag og Blad i eet Stykke og en stor Ulo), Trykstokke til Flintbehandlingen, Synaale af Hvalrostand, en Kam med gennembrudt Greb. Hvalbardedesagerne var her mindre fremtrædende, antagelig paa Grund af de daarligere Bevaringsvilkår; intet Metal fandtes og meget lidt Træ. Samlingen herfra er endnu ikke kommet hjem. Fundet fra Kuk er, antager jeg, lidt yngre end Naujan-Fundet, som det iøvrigt er nær beslægtet med; det danner et Mellemlid mellem det gamle Naujan-Fund og den senere Kultur paa Southampton Island, der øjensynlig er afledt fra den gamle Kultur, kun lidt omdannet, dels ved Særudvikling, dels ved Paavirkning fra Beboerne af Fastlandet indenfor, Aivilik-Eskimoerne.

Spørgsmaalet er nu, hvad det af Ekspeditionen udgravede arkæologiske Materiale betyder for Eskimostudiet. Dette skal jeg søge at klarlægge i det følgende, saavidt jeg er i Stand dertil paa nærværende Tidspunkt.

1) Det centraleskimoiske Omraade har i ældre Tid været beboet af en Eskimobefolkning, hvis Kultur stod i skarp Modsætning til Kulturen hos de Eskimostammer, der nu bor i disse Lande, Stammerne Aivilingmiut, Iglulingmiut, Netsilingmiut, Indlandsstammerne indenfor Chesterfield Inlet og Baffinlænderne; denne Modsætning skyldes ikke alene den stærke Paavirkning fra Europæerne, som de nuværende Stammer har været underkastet; men ogsaa en Mængde af deres egne Redskabstyper er forskellige. Hele Grundlaget for Kulturen synes at være forskelligt, idet den gamle Kultur synes at have været baseret hovedsagelig paa Fangst af store Havpattedyr, navnlig Hvaler, medens de nuværende Folk er langt mere Rensdyrjægere; en Følge heraf er, at de ældre Eskimoer boede i faste Vinterhuse paa bestemte Bopladser, medens de nulevende Beboere har et mere omflakkende Levevis og som Vinterbolig kun kender Snehuset. Paa Fig. 12 ses foroven et Antal Redskabstyper fra den moderne Kultur; nedenunder er afbildet de tilsvarende Typer fra den gamle Kultur: 1 Hvalharpunspids; 2—3 Harpunspidser; 4 løs Lansepidser; 5 Pilespidser (den ene skraat afskaaret, den anden med konisk Skafttunge); 6 Sidegren til Fuglespyd; 7—8 Kvindekniive; 9 Skaglespænder (bem. Størrelsesforskellen!); 10 Skeer af Moskusoksehorn; 11 Legetøjs-

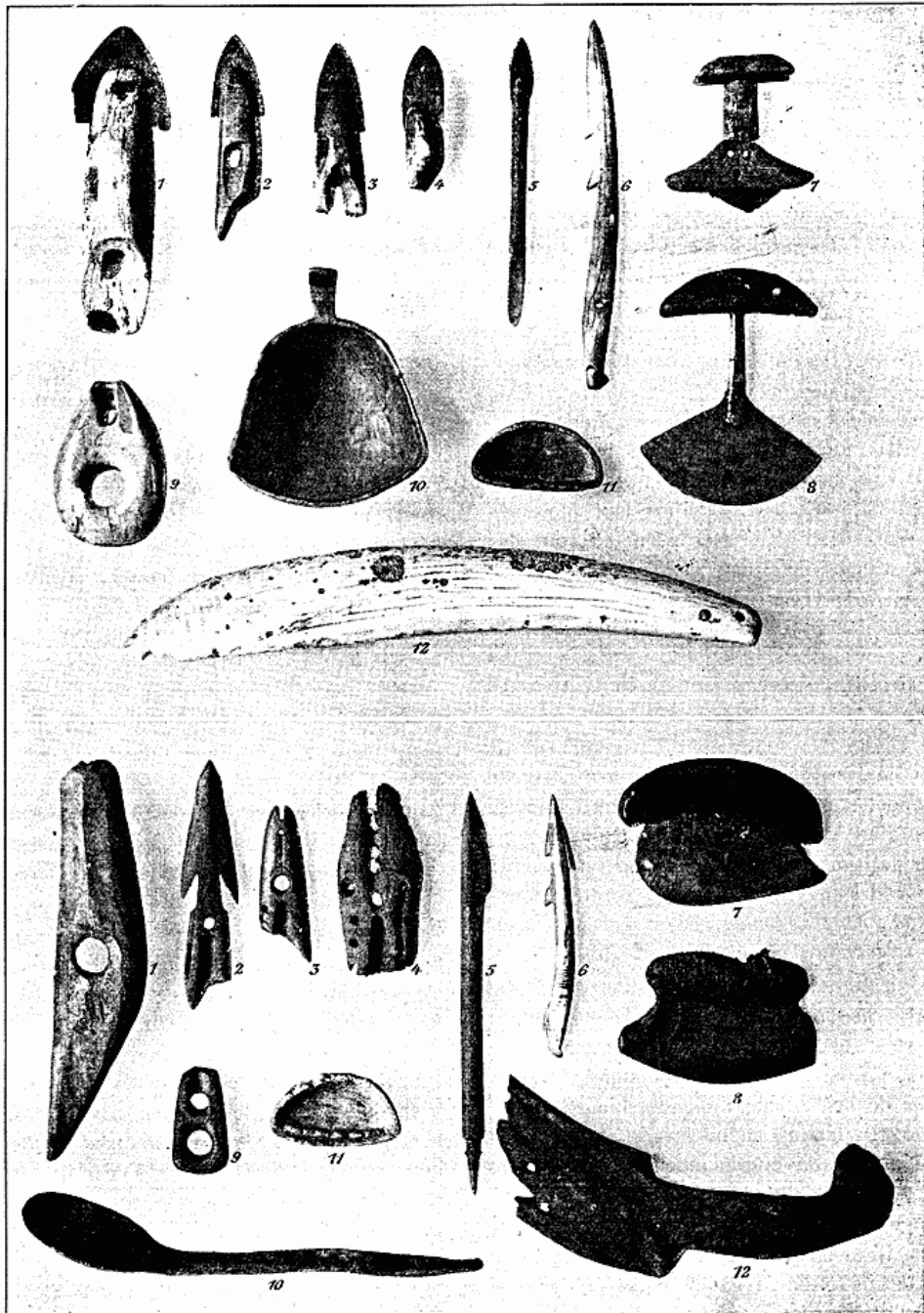

Fig. 12. Komparativ Tavle I: Thule-Kulturen (forneden) – Aivilik-Iglulik-Kulturen (foroven), 1:2.

lamper; 12 Sneknive; den moderne Kultur benytter fir-kantede Vegstengryder, den gamle Kultur ovale. En Del af den moderne Kulturs Elementer kendes ikke fra den gamle, f. Eks. de store Øser af Moskusoksehorn, Terserne til Hundeskagler, Lampepinde af Sten af en særlig Form, Skindkam, Spækdryppere m. fl.; til Gengæld har den gamle Kultur Typer som Bola, Fuglehar-pun, Lerkar, de mange Hængesmykker og den rigelige Brug af Hvalbarde til alle Slags Redskaber. Det er værd i denne Forbindelse at bemærke, at i A n a n g i - a r s u k - F u n d e t, et Antal Sager, efterladt af nogle Eskimoer, der sultede ihjel for ca. 100 Aar siden, fin-des ikke et eneste Træk, der minder om den gamle Kultur.

Denne gamle rige Eskimokultur, som har været ud-bredt over det centraleskimoiske Omraade, i hvert Fald fra Chesterfield Inlet til Ponds Inlet, vil jeg kalde T h u l e - K u l t u r e n; Motiveringen for dette Navn er, at det første Fund fra denne Kultur er det, der blev gjort af Medlemmer af 2. Thule-Ekspedition nær Stationen Thule i Kap York-Distriktet i Nordgrønland (den Del af Fundet fra „Comers Mødding“, der gik til Amerika, er beskrevet af Wissler; men Hovedparten findes i Nationalmuseet i København); dernæst, at denne Kul-turs Udbredelse over det amerikanske Fastland og det arktiske Arkipelag er eftervist paa 5. Thule-Ekspedi-tion.

2) Denne Thule-Kultur synes at have hersket, da Landet laa omkr. 10 m lavere end nu, og den herskede stadig, da Landet laa 5—6 m lavere end nu i Repulse Bay, i det nordlige Baffinland muligvis endnu senere, at slutte efter de lavest liggende Gravfund ved Naujan og Husruiner ved Ponds Inlet. Paa det nordlige Southampton Island findes Eskimolevninger fra denne Kul-tur ned til 3—4 m over den nuværende Vandstand.

3) Thule- Kulturen blev senere overlejret af den nyere Kultur, der repræsenteres af Aivilik-Iglulik-Eskimoerne; der er nogen Grund til at antage, at denne Kultur oprindeligt stammer fra Indlandet, Barren Grounds, hvor de beslægtede Indlandseskimostammer, Qaernermiut og Padlimiut, endnu lever; fra Indlandet naaede denne Kultur da efterhaanden Kystegnene og fortrængte den gamle Kultur herfra; kun paa den vanskeligt tilgængelige Southampton Island var den gamle Kultur i Stand til at leve videre, lidt modificeret, indtil denne Ø nu ogsaa, efter de gamle Folks Uddøen, er erobret af Aivilikerne.

Hvorvidt vi har at gøre med virkelige Folkevandringer, eller der kun er Tale om Kulturstrømninger, er vanskeligt at sige endnu; der er noget, der taler for begge

Dele. For den første Mulighed taler bl. a. de gamle Ai-vilik-Sagn om T u n i t, Aivilikernes Forgængere i Lan-det, stærke Folk, der boede i faste Vinterhuse og fange-de Hvaler og Hvalrosser; deres Mænd havde Bjørne-skindsbukser og deres Kvinder lange Støvler (som Sadlermiut og Polareksimoerne); de rejste nordpaa, da Innuitt naaede ud til Kysten, og deres Huse og Telt-ringe ses endnu mange Steder. En gammel Aivilik-Eskimo fortalte, at Sadlermiut var de sidste Tunit.

4) En Del af Thule-Eskimoerne gik til Grønland, hvor vi har de første sikre Spor i Comers Mødding med dens ejendommelige Hvalbardekultur; en yngre Fase af samme Kultur har vi i Fundene i Nordøstgrønland, beskrevet af Thomsen, Ryder og Thalbitzer. Vestgrønlands Arkæologi er endnu for lidt kendt til at tillade videregaaende Slutninger; men et stort Antal af Typerne fra Naujan og Ponds Inlet er fundet der. Og-saa de nulevende Polareskimoer staar i mange Retninger Thule-Kulturen nær. Paa Fig. 13 ses i Midten et Antal Typer fra den centraleskimoiske Thule-Kultur; foroven ses en Række ganske lignende Typer fra Grøn-land, som findes i Nationalmuseet: Hvalharpunspids(1) 2 Harpunspidstyper (2-3), Pilespids med konisk Skaf-tunge (4), facetslebet Skiferblad (5), Lampe med Li-ste nær Forranden (6), Kvindekniv (7), Snekniv (12).

En anden Gren af Thule-Folkene gik ned i det syd-lige Baffinland og Labrador, hvor der endnu er bevaret langt mere af den gamle Kultur end hos Centraleski-moerne; men ogsaa her er den overlejret af det — ganske vist her meget tyndere — nyere Kulturlag. Thu-le-Folkenes Vandringer til Grønland kendetegnes over-alt af de runde, halvt underjordiske Huse, hvis Ruiner findes spredt over det arktiske Arkipelag.

5) Længere vestpaa finder vi Slægtskab med Thule-Kulturen i J e n n e s s' Fund fra Barter Island V. f. Ma-ckenzie-Mundingen, som jeg fik Lejlighed til at se un-der et kortvarigt Besøg i Ottawa.

Den moderne Alaska-Kultur, som vi finder den i dens arktiske Form ved Point Barrow, er i Virkeligheden nær beslægtet med Thule-Kulturen, navnlig hvis man elimi-nerer den forholdvis nye indianske Indflydelse; forne-den paa Fig. 13 ses enkelte Typer fra Alaska og Be-ringsstrædet, som findes i Nationalmuseet, stillet sam-men med Thule-Typerne i Midten: Harpunspids (2) (stærkt sammentrykt, Linekanal direkte fra Side til Side). Bola (10), Ulo (8) (uden Skaftunge), Sæl-Kradser (9), Fuglefigur (11); iøvrigt skal af andre Lighedspunkter mellem Thule-Kulturen og Pt. Barrow blot nævnes Hvalharpunspids, Hvalbarde-net, Lerkar, den rige Ornamentik og Skulptur, foruden

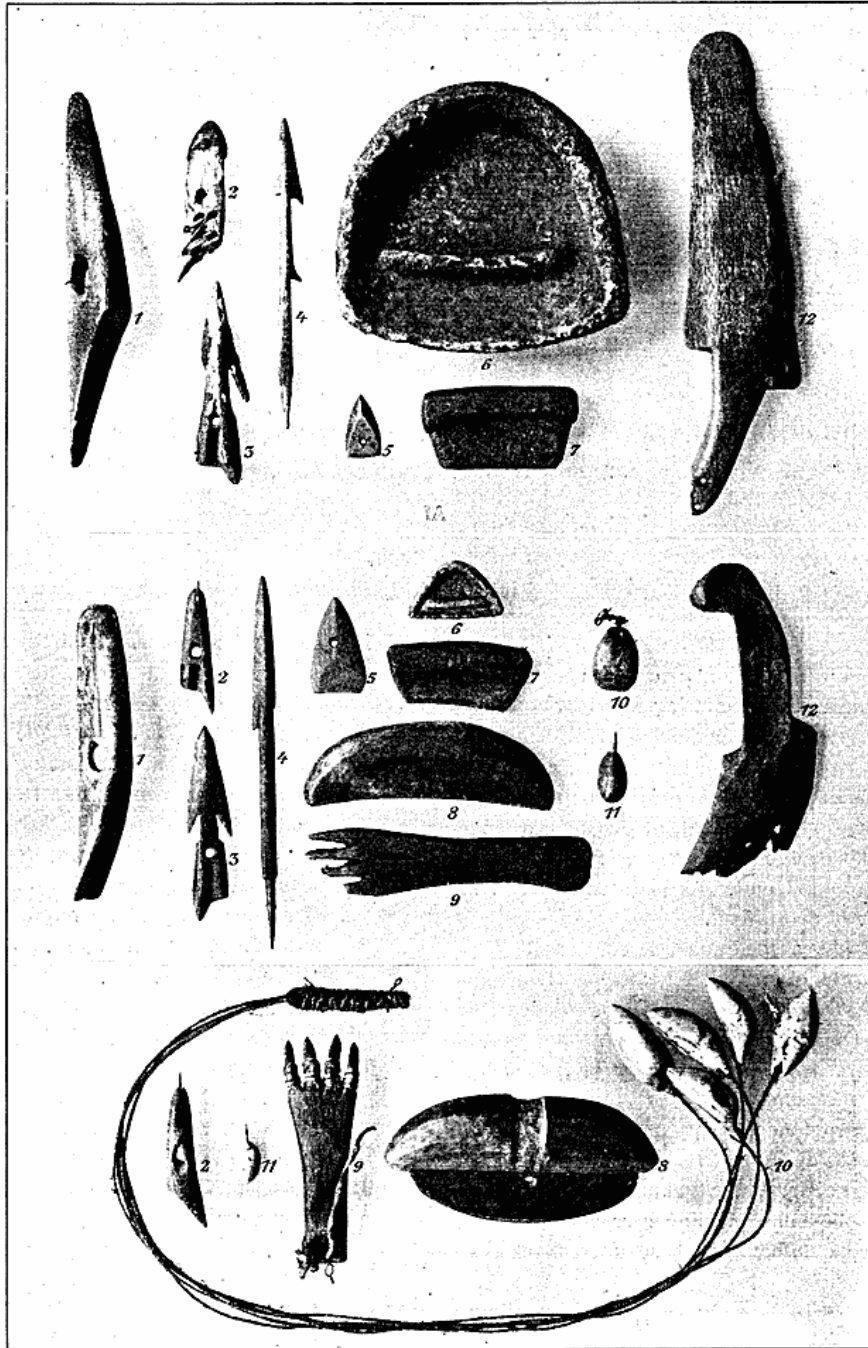

Fig. 13. Komparativ Tavle II: Grønland (foroven) — Thule-Kulturen (i Midten) — Alaska (forneden). 1:3.

det halvt underjordiske Jordhus og den store Rolle, Hvalfangst spiller. Thule-Kulturen staar i Virkeligheden nærmere Pt. Barrow-Kulturen, end den staar Aivilik-Iglulik-Kulturen. Der er Grund til at antage, at Thule-Kulturens Hjemsted er Alaska, hvis Arkæologi dog endnu er meget lidt kendt.

6) Det ser saaledes ud, som om der i en vis, ret fjærn Periode fra Alaska til Grønland har været en ret ensartet Eskimokultur, den, der i det foregaaende er blevet kaldt Thule-Kulturen.

Paa Grund af et Fremstød fra Indlandet blev den-

ne Kultur i det centrale Omraade overlejret af et yngre Kulturlag, repræsenteret af de nuværende Centraleskimoer; men paa Fløjene, især i disses mest arktiske Dele, Pt. Barrow og Kap York, lever den gamle Kultur videre, omend udviklet og omformet paa forskellig Vis. Disse Resultater stemmer godt overens med de af B o a s og Thalbitzer paaviste Lighedspunkter mellem Southampton Island og Grønland, saavel som med J e n n e s s' Teorier om Kobbereskimoerne som en Indlandsstamme, der er naaet frem til Kysten i forholdsvis sen Tid.

De videnskabelige Resultater af Jubilæumsekspeditionen Nord om Grønland.

Rapport I: Kartografi og Geologi.

Af

Lauge Koch.

Kartografi.

Paa anden Thuleekspedition 1916—18, i hvilken jeg deltog som Kartograf, kortlagde jeg Melvillebugten og en Del af Nordkysten af Grønland (se Meddelelser om Grønland, Vol. LXIV, 1922). Da jeg startede ud i 1920, var det min Hensigt at fortsætte dette Arbejde, og jeg havde stillet min Komité i Udsigt, at det maaske vilde lykkes mig at kortlægge hele den resterende Del af Vest- og Nordgrønland under Ekspeditionen. Det lykkedes ogsaa at naa dette Maal.

I de paa forrige Ekspedition allerede maalte Omraader er der foretaget en Del Rettelser og Nymaalinger, hvorved det vil være muligt at udgive alle Kortene i Maalestokken 1:300 000. Det saaledes af mig maalte Omraade strækker sig fra Upernaviks nordlige Distrikts Grænse i Vest til Danmark Fjorden i Øst og omfatter en Fjerdedel af Grønlands Kyst.

Kortene over Nordgrønland var før mine Rejser særdeles skitsemaessige, og store Strækninger var helt eller delvis ukendte. Alle mine Maalinger er derfor overalt gennemført ganske uafhængig af de allerede eksisterende Kort.

Før mine Rejser forelaa der følgende Opmaalinger i Nordgrønland:

1818. Ross kortlagde fra Skib langt ude til Søes Melville Bugten.

- 1851. *Inglefield* rejste med Skib igennem Kap York Distriktet, men fik ikke Lejlighed til Maalinger i Bunden af Fjordene.
- 1856. *Kane* og hans Mænd kortlagde Kysten af *Inglefield Land*, og *Morton* foretog meget primitive Maalinger paa den sydlige Del af *Washington Land*.
- 1870. *Hall's* Ekspedition, særlig *Bessels*, kortlagde Kysterne omkring *Hall Bassin*.
- 1876. Paa *Nares* Ekspedition fulgte *Beaumont* Grønlands Nordkyst til og med *Sherard Osborne Fjorden*.
- 1887. *Lockwood* fra *Greely's* Ekspedition fortsatte i *Beaumont's* Spor, men da hans Opgave var at slaa Polarrekorden, omfattede hans Kort kun de yderste Næs op til *Lockwood Øen*.
- 1891 og 1894. *Peary* forbedrede *Inglefield's* Kort over Kap York Distriktet.
- 1892. *Peary* opdagede og kortlagde *Egnene* omkring *Navy Cliff*.
- 1893. *Astrups* forbedrede *Ross'* Kort over den nordlige Del af *Melville Bugten*.
- 1900. *Peary* kortlagde Nordkysten af *Peary Land*.
- 1901. *Mylius Erichsen* forbedrede *Ross'* og *Astrup's* Kort over *Melville Bugten*.
- 1907. „Danmark-Ekspeditionen“s to nordgaaende Slædehold kortlagde, dels ved *J. P. Koch* den